

ffp

AUGUST 1983

Nettpublisering og administrasjon for AKR's partihistorie (www.arko.no/m-historie/) 2012

RV
SPORT

Vi har ikke penger!
Sporveien
ingen sp...

skredd
mill. kr.
Spur
fok

ELYS
OG

Rød Valgallianse PROGRAM 1981-85

INNHOLD

Uttalelse om Oslo-partiets klassesammensetting og klasseinnretting	3.
Om partiplanen for 2.halvår -83	6.
Klassekampen og valgkampen	7.
Ledig jobb i bystyrearbeidet fra 1.1.84	8.
Hva skal arbeiderklassen med AKP? Hva skal AKP med arbeiderklassen?	9.
Noen synspunkter på de nåværende vedtektene til AKP	12.
Bevilgning til Nils A.S.	15.
Melding	15.
Vedlegg: Debattopplegg for beredskapsdiskusjonen i Oslo	midtsidene.

FRISTER FOR FFP FRAMOVER

Septemhernr: 7.september.

Nov/des.nr: 16.november

Oktobernr: 5.oktober

Januarnr: 5.januar

UTTALELSE OM OSLO-PARTIETS KLASSE-SAMMENSETTING OG KLASSEINNRETNING

1. AVPROLETARISERINGA AV OSLO-PARTIET.

a). Klassesammensetninga av Oslo-partiet har de siste åra blitt drastisk dårligere. I 1979 var over halvparten (51%) av Oslo-partiets medlemmer tilhørende arbeiderklassen. I dag er denne andelen sunket til 37%.

Den relative andelen industri-arbeidere har gått enda mer ned. Denne kategorien (arbeidere i industrien, bygg/anlegg) har gått ned fra 32% i 1979 til under 19% i 1983.

Når en samtidig veit at Oslo-partiet i denne perioden er blitt redusert med 1/3, så betyr det at vi kadmessig er redusert kraftig i arbeiderklassen i forhold til slutten av 70-tallet.

b). Noe av det Oslo-partiet har tapt i kvantitet har vi tatt igjen i større kvalitet på en del områder: Arbeiderkaderen vår er langt mer erfaren og respektert enn tidligere. Og den faglige innflytelsen vår har i hele perioden vært stigende.

Situasjonen er derfor ikke helsvart. Men denne utviklinga med dårligere klasse-sammensetning truer oss som kommunistisk arbeiderparti. Vi er i ferd med å få en stor majoritet av småborgere i partiet der de tradisjonelle kroppsarbeiderne bare utgjør en minoritet.

c). Hvis denne negative utviklinga ikke blir snudd, er det klart at det vil få store konsekvenser. På den ene sida er det helt uungåelig at småborgerskapets stadig mer dominerende rolle også fører til at småborgerlig politikk, ideologi og arbeidsstil får større innflytelse. Og det blir nærmest uungåelig at Oslo-partiets virksomhet som *helhet* dreies vekk fra

arbeiderklassen til andre områder.

På den andre sida vil vår mulighet til å vinne opplutning og innflytelse i arbeiderklassen bli mindre. Vi er allerede inne i en ond sirkel. Denne er vi nødt til å bryte hvis problemene ikke bare skal øke på.

II. AVPROLETARISERINGAS ÅRSAKER.

a). Da partiledelsen på midten av 70-tallet lanserte ei kampanje for å styrke partiets innflytelse i arbeiderklassen, førte dette til at hundrevis av partimedlemmer og medlemmer av ungdomsforbunda forlot småborgerskapet og utdanningsinstitusjoner og tok seg jobb som arbeidere. Denne kampanja var et ledd i en *bevisst plan* for å bygge et sterkt kommunistparti i Norge. Å skifte klasse på denne måten brøyt fullstendig med de herskende forestillinger i et borgerlig samfunn av hva som er »sunn fornuft» og »takt og tone». Det at hundrevis av ungdommer på denne måte skifta klasse brøyt med alle herskende forestillinger og er vel den største fjerten vi har slept i den borgerlige kjerka til nå.

Denne kampanja var en del av en bevisst plan. En plan som stod (og står) i et antagonistisk forhold til all borgerlig og småborgerlig bevissthet. Alle kamerater som skifta jobb kom derfor umiddelbart til å stå overfor et sterkt press fra mange hold om å reversere klasseskiftet.

Partiet undervurderte dette presset, ja via det knapt oppmerksomhet i det hele tatt. Når kamerater forlot arbeiderklassen tilbake til gammel jobb eller studier, blei dette oftest sett på bare som individuelle feil og svakheter hos disse kameratene.

Partiet har i virkeligheten aldri makta eller evna å sette inn noen motoffensiv mot dette presset, og derfor har spontaniteten fått rå. Og resultatet er derfor at mye av det som blei vinni gjennom kampanja på midten av 70-tallet nå er gått tapt.

Etter midten av 70-tallet er klasseutviklinga av partiet overlatt spontaniteten. Dette er den viktigste årsaka til avproletariseringa.

b). At avproletariseringa har fått rusle å gå så lenge avslører store svakheter ved partiet. På tross av at mange kamerater sikkert har hatt tungtveiende grunner for å forlate arbeiderklassen, så er det ingen tvil om at denne bevegelsen bort fra arbeiderklassen avslører en småborgerlig innstilling hos mange partikamerater.

c). Den høye relative andelen av arbeidere i partiet på slutten av 70-tallet var i det meste et resultat av at kamerater skifta klasse. Når kamerater vendte tilbake til småborgerskapet og studier, kunne dette vært kompensert ved å rekrutere nye kamerater direkte fra arbeiderklassen. Og en del arbeidere blei også faktisk rekrutert. Poenget er imidlertid at denne typen partimedlemmer som oftest forlot partiet igjen etter nokså kort tid. Dette problemet er heller aldri via tilstrekkelig oppmerksomhet av partiet. Og derfor står problemet med å rekrutere arbeidere til partiet og holde på dem fortsatt uløst.

d). Reallønningene for arbeiderklassen har gått ned 6 år på rad. Bedriftsnedleggelse, oppsigelser og permitteringer hører til dagens orden. Det er liten tvil om at den økonomiske krisa har gjort det hardere å være arbeider i Norge i 1983 enn i 1978. Også for partimedlemmer.

e). Strukturendringene i Oslo. Siden 70-tallet er en hel rekke bedrifter nedlagt i Oslo. Store bedrifter som Thune-Eureka, Nyland og Jøtul er nå borte. Det siste året

er byggevirksomheten nedtrappa. Og siden klassesammensetninga av Oslo-partiet er offer for spontaniteten, så vil den sjølsagt påvirkes av klassesammensetninga i Oslo som helhet.

f). Høyre-bølgen. Det blåser andre ideologiske vinder enn tidligere. Og det har det gjort ei stønn. De åpent, usminka borgerlige kreftene har vært på frammarsj. En arbeider er i den offentlige bevissthet redusert til en plagsom, fordyrende og egentlig ulønnsom snylter. En som ikke gjør annet enn å tigge staten om penger. Kontrasten til de første 70-åra er slående da til og med den dannede offentlighet gjennoppdaga arbeiderklassen i kjølvannet til streikene i Frankrike, LKAB og streikerenesansen her hjemme.

Fagbevegelsen er i djup krise. Halvorsen & Co klarer ikke en gang å late som om de står for noen alternativ linje til NAF/regjeringa. Og store deler av hele det faglige apparatet står paralyisert overfor krisa og Willoch.

Det store og mektige DNA, som tradisjonelt har henta sin styrke fra arbeiderklassen og fagbevegelsen, er også i ferd med å bli avproletarisert. Enda lenger har utviklinga kommet i SV der den heises fram under slagordet: »Farvell til proletariatet».

g). Samtidig med den økonomiske krisa og høyrebølgen er datarevolusjonen over oss. Ideen om den helautomatiske fabrikk har åpna for ideen om at arbeiderklassens likvidering som klasse ligger kloss rundt de nærmeste decenier. Og dette er et perspektiv som harmonerer dårlig med ideen om arbeiderklassen som ledende klasse, som sjølve bæreren av framtida.

III. ARBEIDERKLASSENS ROLLE.

Arbeiderklassen er et reint produkt av kapitalismen. Kapitalistisk privateiendom

forutsetter en eiendomsløs arbeiderklasse. Til støtte for ideen om »farvell til proletariatet» er det hevda at *datarevolusjonen* vil føre til at arbeiderklassen vil bli vekk. Sånn sett er denne ideen ei idealistisk tolkning av datarevolusjonen. Data vil føre til at den tradisjonelle arbeiderklassen blir mindre. Men data kan ikke avskaffe arbeiderklassen under kapitalismen. Uten arbeiderklassen er kapitalismen ikke mulig. Kapitalismen kan ikke avskaffe arbeiderklassen uten samtidig å avskaffe seg sjøl.

Arbeiderklassen er et produkt av kapitalismen og står i direkte motsetning til den. Det er den viktigste klassen og objektivt den mest revolusjonære klassen under kapitalismen. Og i motsetning til alle tidligere klasser som har gjennomført vellykka revolusjoner og tatt makta for seg, kan ikke arbeiderklassen frigjøre seg ved å tvinge gjennom sine umiddelbare klasseinteresser, ved rett og slett albu seg fram. Den må avskaffe sin egen stilling som klasse. Sånn sett kan ikke arbeiderklassen frigjøre seg ved å »realisere» seg sjøl som klasse. Den er nødt til å tilintetgjøre seg sjøl som klasse og avskaffe klassesamfunnet. Ingen annen klasse kan spille en sånn rolle.

Kommunistisk teori og den virkelige revolusjonære bevegelse i dagens kapitalistiske Norge er derfor bare mulig ut fra arbeiderklassens klassestandpunkt. Å oppgi dette standpunktet er å oppgi kommunismen.

Ideen om »farvell til proletariatet» er en latterlig og småborgerlig ide' som uttrykker deler av småborgerkapets ønske om å få oppjustert sin egen status. I SV er arbeiderklassen langt på vei erstatta med det de kaller de »nye mellomlagene», som viktigste målgruppe. Dette samsvarer ganske godt med medlemssammensettinga og den virkelige innrettinga til partiet. Men det er heller ikke tilfeldig at ideen om »farvell til proletariatet» oppstår samtidig med at finansmonopolene i

Norge ser det som en oppgave å få nedlagt store deler av norsk industri til fordel for rein kapitaleksport. Den passer godt til den arbeiderhetsen som er blitt så vanlig i det dannede Norge.

Skal det bli noen virkelig progressiv bevegelse i samfunnet som monner noe så må arbeiderklassen komme i bevegelse. Ingenting kan erstatte arbeiderklassen her.

IV:PROLETARISERINGSKAMPANJA VAR RIKTIG.

a).Kampanja har vært omstridt i deler av partiet. Flere mener at kampanja var unødvendig og feilaktig.

Dette er vi helt uenige i. Uten denne kampanja hadde partiet sett helt anderledes ut, ja det er tvilsomt om vi ville hatt et parti i dag i det hele tatt.

Kampanja var et ledd i en bevisst plan for å omdanne AKP(m-l) til et arbeiderparti, ikke bare i navnet, men også i gavnet. Uten at partiet på denne måten hadde skaffa seg røtter i den norske arbeiderklassen og den norske klassekampen så hadde partiet kommet til å gå på tomgang. Og det hadde gått med oss som med mange av ml-partiene i vesten ellers.

b).Under denne kampanja blei det gjort en del feil. En del kamerater blei utsatt for et utidig press for å skifte klasse. Prinsippet om frivillighet blei noen steder omgått på en nokså pragmatisk måte. Noen blei overtalt til å begynne i industrien som aldri skulle vært der. Og under og etter denne kampanja utvikla det seg skadelige tendenser til anti-intellektualisme og forakt for de intellektuelle.

Men den største og skadeligste feilen var at kampanja ikke blei fulgt opp i form av hjelp, veiledning og at ikke større deler av partiets virksomhet blei innretta på arbeiderklassen.

V.HVA MÅ GJØRES?

a). *Kamp mot ytterligere avproletarisering.*
Det må nå tas kamp med de kamerater som ønsker å forlate arbeiderklassen.

Partiet har ingen mulighet for, og ønsker heller ikke, å bestemme om en partikamerat skal jobbe som snekker eller lærer. Det er en frivillig sak. Men det må gjøres klart for disse kameratene gjennom kameratslig diskusjon at den forverra klasse-sammensetninga består i mange individuelle valg, godt eller dårlig begrunna, og at dette ikke er noen sak bare for den enkelte partimedlem. Det har konsekvenser for hele partiet.

Det må bli slutt med stilen at et klasseskifte meldes etter at det har foregått, og så tas til etterretning.

b). *Diskusjon om arbeiderklassens rolle og betydning.* Det må reises en diskusjon i hele Oslo-partiet der alle problemer/motsigelser rundt partiets tradisjonelle holdning til arbeiderklassens rolle og betydning kommer opp. I en sånn diskusjon holder det ikke med dogmatikk

og sitatkunst. Her må marxismen/leninismen kombineres med fakta sånn den virkelig er.

c). *Partiets innretting på arbeiderklassen.*
DS må kritisk gå gjennom sine egne planer og praksis for virkelig å få Oslo-partiet innretta på arbeiderklassen. DS må likeledes kritisk ta stilling til sentrale planer/direktiver for å se om de er tilpassa en sånn målsetting. Det samme gjelder den redaksjonelle linja i KK, i partipropagandaen og agitasjonen og i skoloringa vår.

c). DS må legge stor vekt på å utvikle politikk og taktikk for den *økonomiske krise* og hvilke oppgaver den har stilt på dagsorden overfor arbeiderklassen.

e). *Styrke partiprofilen på arbeidsplassa*
Her skal spesielt nevnes styrka salg og verving av KK-abonnenter og spredning av egenprodusert agitasjon.

f). Det må settes i gang ei kampanje for å verve og holde på arbeidere direkte fra arbeidsplassa.

DS' arbeidsutvalg.

OM PARTIPLANEN FOR 2.HALVÅR -83

DSAU har gjort dette vedtaket om plan for partiorganisasjonen for høsten.

Følgende prioritering gjelder for *hele* Oslo-partiet.

1. Hovedoppgava er *vervekampanjen*.

2. Den nest viktigste oppgava er *prinsipp-programdiskusjonen*.

3. Andre prioriterte oppgaver er

- *høstaksjonen for KK*

- *beredskapsdiskusjonen*

- *nominasjoner til SK.*

Opplegg for vervekampanjen, som blir hovedoppgava i tida etter valget, vil bli lagt fram i neste nummer av FFP

KLASSEKAMPEN OG VALGKAMPEN

Høstaksjonen for Klassekampen er i gang: den varer i år fra 15.august til 1.november. Målsettinga for Oslo er 423 nye (eller gamle som verves på nytt) abonnenter i perioden. Tilbudet til nye abonnenter er ett kvartal (3.mnd.) til 180 kr. mot normal-pris 210kr., og fra 1.september blir sidetallet i avisa økt til 20 sider hver dag unntatt mandag (16 sider) og lørdag (24 sider). Utvidelsen fører også med seg en del forbedringer og omlegginger som vil gjøre avisa fyldigere og mer interessant. Dette kan dere lese om i Klassekampen.

I den første delen av høstaksjonen er det valgkampen som er hovedoppgaven for partiet, det er der kreftene settes inn for fullt. Men KK er også RVs viktigste talerør, og avisa må spres fra RV-stands og på RVs møter og arrangementer. Dette er de fleste enige om er sjølsagt.

Likevel er det *ikke* meninga at KK-aksjonen i praksis skal starte etter valget, og at vi før det skal ta »det som renner inn». Tvert imot er høstaksjonen lagt opp slik at valgkampen og aksjonen for avisa skal tjene hverandre.

HOVEDMETODEN: SYSTEMATISK OPPSØKING AV MULIGE RV-STEMMER

Sammen med mantallslistene for valgkretsene har RV-kontaktene fått lister fra KKs arkiv over abonnenter i valgkretsen, aktive og forhenværende. Og KK gjør et framstøt overfor de forhenværende:

F.o.m. torsdag 1.september t.o.m. lørdag 10.september vil alle gamle abonnenter med forfallsdato 1.ja.-82 og

seinere få tilsendt avisa hver dag. Det samme gjelder alle lørdagsabonnentene.

Dette blir gjort for å gi mange tidligere abonnenter mest mulig argumenter og politisk stoff i innspurten til valget, og for å gjøre dem kjent med »nye Klassekampen» slik den vil bli etter utvidelsen.

Alle vil få brev med tilbud om å tegne abonnement etter perioden, og enda eldre abonnenter vil også få et tilbudsbrev uten avis.

Erfaringsmessig vil en god del svare positivt på en slik henvendelse, men andelen øker mange ganger dersom de i tillegg blir oppsøkt av et levende menneske som diskuterer med dem! Og dette er akkurat i den perioden da RV-gruppene forhåpentlig driver en omfattende innsats for å få kontakt med nye velgere. Dere har altså nøyaktig oversikt over de personene i deres strøk som får tilsendt avisa.

Der Oslo Rvs valgavis er delt ut på forhånd, er obligatorisk utstyr for oppsøkerne:

- RV-programmet
- Hvitboka
- Verveblokka for KK-abonnement

ORGANISERING

Oppsøking krever et nært samarbeid mellom KK-ansvarlig og valgkampansvarlig. I de siste ukene før valget må det sikres eksternt markering med stands og plakater, men i tillegg er hovedsaken personlig stemmesanking. Det nytter ikke med innkalling til møter, og så møter en tredjedel, og innkalles til nytt møte osv. osv. Vi må gå ut til folk.

Mange synes det er vanskelig å gå på dørene til ukjente mennesker. Gå to og to, sjøl om det ser ut som om vi rekker over færre! De usikre synes det er lettere, og de erfarne trenger ofte nye innfallsvinkler. Fordelen i en intensiv valgkampperiode er at vi i hver bydel plutselig har mange flere aktivister å rutte med. Kasserater fra arbeidsplasser og skoler skal trekkes med, hvis vi klarer å legge opp valgkampen fornuftig kan vi stå etter valget med mange nye kontakter og muligheter.

NOEN ARGUMENTER FOR HØSTAKSJONEN

Det er ikke økonomisk KRISE for Klassekampen. Tvert i mot har innsatsen fra partimedlemmer og andre aktivister ført til at abonnentstallet på landsbasis ligger ca. 400 over fjorårets. Dette har gjort det mulig å øke sidetallet og lage ei mer innholdsrik avis. Men det er basert på fortsatt framgang, og spesielt at det årlige sommerfracfallet blir tatt inn igjen på høsten. De fleste som har falt fra skylder på dårlig råd. Folk *har* det trangere enn før, ikke minst de KK skriver for. Men KK trenger hver eneste abonnent og kjemper for å overleve, for å bli bedre, for å være den eneste revolusjonære dagsavisa i Europa. Så vi

som synes dette er viktig må snu på skillingen og ta oss råd.

I forhold til valget må vi ta opp et annet spørsmål også. RV er ikke noe »løfteparti«. Vi sier ikke at vi trenger din stemme på valgdagen, så skal Liv og Erling ordne opp for deg. RVs representanter i parlamenatriske organer trenger kontakt med folk som har erfaringer og synspunkter, og de trenger at flest mulig folk får vite om hva de gjør. Klassekampen er en mulighet til dette, og gjennom KK får velgere en mulighet for å bli kjent med RVs politiske linje på en lang rekke spørsmål.

HØSTAKSJONEN ETTER VALGET

Det viktigste for perioden etter valget er at arbeidet med avisa ikke faller helt sammen etterpå. Det er fullt mulig å nå målsettinga med en kraftig valgkampinnsats og jamnt arbeid i ukene etter:

- ukentlig salg på jobb eller stands
- verving under løssalg og i omlandet
- oppøking av stoppa abonnenter

I tillegg skal vi legge vekt på styrking av arbeidsplass-salget og budordninga.

Unni.

På oppdrag fra DS/AU.

LEDIG JOBB I BYSTYREARBEIDET FRA 1.1.84

Fra 1.januar 1984 trenger vi ny halv dagssekretær til RVs bystyregruppe. Det er »halvdagsjobb» i den forstand at du er forpliktet til å være på bystyregruppas kontor i et visst antall timer pr.uke, og i den forstand at det kan kombineres (og

bør kombineres) med halvdagsjobb, studier el.l. Forøvrig vil det være hardt politisk slit med store oppgaver og alle muligheter til å slite seg ut for den som ikke har evnen til å si stopp sjøl. Vi er nemlig alltid i den situasjonen at det er

flere oppgaver enn vi makter å løse.

»Jobben» består i flere ting. Skal nevne noen:

-ta i mot og diskutere med folk som kontakter bystyregruppa på kontoret. Dvs enkeltpersoner og organisasjoner.

-ta i mot og ordne post til bystyregruppa -delta på alle bystyregruppas møter og på bystyremøtene

-ha mye av bystyregruppas kontakt med kommunale kontorer

-ha mye av kontakten med andre partier og initiativer fra oss overfor andre organisasjoner.

-ha en del kontakt med aviser, nærradiostasjoner og NRK.

Dette er et arbeidsfelt der partiet og andre som jobber i RV sammenheng kommer i nærkamp med borgerskapets lokale statsapparat. Vi får se og lære hvordan borgerskapets klassesdiktatur arbeider i det daglige, vi får anledning til å kikke dem litt i kortene, og vi kan viss vi

er dyktige, gjøre en jobb for å styrke arbeidsfolks kamp mot det kommunale apparatet. Dette er politiske lærdommer som ennå er mangelvare i ML-bevegelsen. Derfor er det et spennende arbeidsområde. Vi kan gjøre mye for å bryte ned andres og egne ideer om at vi »tross alt har et demokratisk system i Norge».

Den som skal overta »jobben» skal begynne på egen hånd fra 1.1.1984, men må delta på fritidsbasis i bystyregruppas arbeid fra og med oktober, for å bli kjent med arbeidet. Særlig budsjettarbeidet vil være viktig å bli kjent med.

Derfor, ta kontakt raskt. Er du interessert, er det enklest om du tar kontakt med Olaf S. på partikontoret i Bernt Ankersgt. 6 b. Vi bør høre fra interesserte før 15.september.

DSAU.

DEBATT

HVA SKAL ARBEIDERKLASSEN MED AKP? HVA SKAL AKP MED ARBEIDERKLASSEN?

Det finnes i dag en tendens til å underminere partiets klassekarakter. Dette skjer i form av angrep på klassesammensetninga i partiet fra deler av de småborgerlige laga. Du ser det i uttalelser som: »Jeg er skuffet over den norske arbeiderklassen». »Gidder du fremdeles å jobbe i industrien?» Du ser det i kameratenes valg av yrke: en rekke kamerater har forlatt klassen og gått tilbake til småborgerlige grupper. (Og gir høylytt uttrykk for sin trivsel som alliert med proletariatets kamp.) Og hvis en

velger å jobbe i industrien, så skal en i hvertfall ikke jobbe i lavtlønnsgrupper. (Hva som er så heroisk ved å jobbe i oljeindustrien eller grafisk og tjene 170.000.- i året, forstår ikke jeg.) En kan bli fristet til å vende skytset den andre veien: hva er verdien av en småborger? Folk med lilla sjal kommer aldri til å gjennomføre noen sosialistisk revolusjon i Norge. Men hvorfor rekrutterer vi da ikke flere fra arbeiderklassen?

Vi er nok under innflytelse av samme type ideologi. I hodet på

partikameratene finnes det mange rare ideer om arbeidskameratenes nivå. Arbeiderklassen blir sett på som uverdigg p a r t i m e d l e m s k a p . Gjennomsnittsarbeideren er dum, ligger under for alkohol, har rasistiske standpunkter. Ungdommen bruker stoff. Kvinnene er besatt av »husmannsånd». De er glad de har en jobb overhodet og vil ikke stille krav. Mannfolka slår kjerringene sine. Alt sammen diskvalifiserende egenskaper. Et mer fordekt uttrykk for det samme standpunktet blir framholdt av »Lars K¹ i TF/April: »Vi er ikke like interessert i alle arbeidere til partiet. Vi ønsker de mest framskredne og bevisste. Det vil til en viss grad si *intellektuelle arbeidere.*» (Min utheving.)

Nå skal ikke jeg re-lansere ideen om »parti for vanlige folk». Tvertimot så er det opplagt at disse tinga har noe for seg. Problemet er bare det at vi har en visjon om at arbeiderklassen er morgendagens herskere. Og da mener vi ikke pamper og intellektuelle arbeidere med artiumskolen. Men den helt »vanlige» arbeiderklassen som ikke har all verdens skolegang, men andre egenskaper som er vel så viktig: klassestandpunkt, disiplin, solidaritet, offevilje, samhold. Og så skulle ikke disse ha plass i partiet? Ja, det er i sannhet et merkelig »arbeiderparti» vi er med i.

VÅRT STRATEGISKE PROBLEM

Hele partiets eksistensberettigelse er at det er rett å gjøre opprør. De undertrykte må ta skjebnen i egne hender. Vi har ei svær kløft som vi må finne bro over: på den ene siden den påståtte bedrøvelige tilstand den norske arbeiderklassen befinner seg i, og på den andre siden arbeiderklassens historiske oppgave som bærer av et nytt samfunnssystem. i denne situasjonen trenger partiet standhaftighet, og ikke faneflukt over i småborgerskapets rekke.

Kan motsigelsen overvinnes?

Historisk sett har jo undertrykte klasser i større nød og elendighet, uvitenhet og fordomsfullhet, enn den norske, gjort opprør og konstituert seg som herskende klasse. Vi har også eksempler i Norge på at »tilbakeliggende» deler av arbeiderklassen har reist seg og slåss. Et ferskt eksempel er streiken ved Norway Foods. Den ble på mange måter den tøffeste streikekampen i Norge etter krigen. Før denne streiken var det få kamerater som ville tro at noe sånt var mulig. Kvinnene i hermetikkindustrien i Stavanger ble sett på som svært tilbakeliggende og håpløse. De var trykket ned i søla, manglet organisasjon og samhold, de var alkoholisert og fikk juling av gubben i helga. Men alle mennesker har en ære. For alle finnes det en grense for hva en kan godta. Hvem som helst kan av forholdene bli tvunget til å opptre som helt i klassekampen. Og er det ikke slik at vi hver dag ser disse hverdagslivets helter rundt oss, på hver eneste arbeidsplass, i hvert eneste nabolag?

Hvorfor er ikke alle disse folka medlem av partiet?

Vel, mange vil nok enn så lenge foretrekke kapitalismen. Revolusjonære ideer har mange kår i et »sosialdemokratisk paradisk» som Norge. Men det er jo et alvorlig tankekors for oss at i en periode med større krise i landet enn noen gang i ml-bevegelsens historie, så rekrutterer vi nesten ingen. (Og nå er kanskje oppgangstidene på vei?)

Derfor må rekruttering settes på dagsorden igjen. Folka kommer ikke av seg sjøl (det skjer riktignok det også, en kamerat i min avdeling spurte en av oss: »Skal ikke dere snart rekruttere meg til dette partiet?«), de må hentes. Videre må vi ha noe å *tilby* . Mange bra folk har gått ut av partiet igjen etter kort tid fordi de

ikke fant seg hjemme der. Dette må vi gjøre noe med.

HVA KAN VI TILBY NYE MEDLEMMER?

1. *Miljø.* I ml-bevegelsens glanstid dekket vi alle behov: livet var fylt med mening (møter) fra morgen til kveld, vi hadde barneorganisering og kulutr. («En hær uten kultur er en uvitende hær» - derfor fikk vi kunst og litteratur, raude kor og plateselskapet »mars» og teaterforestillinger der vi kunne ta med foreldra våre ut på luftetur.) Livet var gjennomorganisert og alle ble tatt vare på. Krise i samlivet og vips stilte kameratene opp til kadervurdering. I ferien kunne du dra til fjells (vandreleir) eller til syden (Albania). Så kom plutselig ungeskrik og bleieskift og firerbanden som julekvelden på kjerringa. »MI-livet» smuldra hen uten at vi har greidd å skpe noe nytt i stedet.

Nå må vi løse spørsmålet om miljøet ut fra arbeiderklassens behov. Delvis må vi delta i de miljøene som finnes rundt arbeidsplassa (forening, bedriftsidrettslag, »Fra Hot House til Ridderhallen», etc.), og delvis må vi bygge miljø rundt partiet og partiets aktiviteter der folk kan trives, utvikle seg og føle seg hjemme. Dette vil bl.a. kreve at partiet igjen prioriterer avdelingene. Miljø kommer ikke av seg sjøl, det må avsettes tid til å skape det.

2. *Organisert kamp for et annet samfunn.* Spørsmålet om miljø er også et spørsmål om å gjøre avdelingene til kampenheter på sin plass. Her er det mye snever tenkning i hodene på kameratene: Etter å ha »erobret makten» på sin plass (f.eks. ledelsen av fagforeninga) så har man ikke flere perspektiver. 1. ledd i taktikken for den sosialistiske revolusjonen er gjennomført og så forsvinner strategien ut i tåka. Den nyerobrede makt skal nå nemlig forvaltes til beste for folk og fe. Og da er det ikke til å unngå at en må inngå kompromisser

med den herskende klasse, borgerskapet, arbeidsgiveren evt. statsmakta. Massene syns vi er blitt bleike, vi får opposisjon til venstre for oss.

Men vi skal jo videre, vi kan ikke stoppe nå. Hvorfor utarbeider du ikke taktikk og strategi for hele området du jobber innafor, f.eks. bransjen din? Eks.: Hvilken taktikk skal vi ha for jernindustrien i Oslo, i Norge? Skal vi erobre jern og metall? (Her tror jeg faktisk industri-kaderen har noe å lære av enkelte småborgerlige lag i partiet, eks. læreras kamp for å bevare Oslo-skolen, eller hva meiner lærera sjøl?)

En sånn utvida horisont krever masse undersøkelser og studier på norske forhold, det krever mobilisering av grunnplanen i fagbevegelsen på en mengde vanskelige spørsmål, Det krever diplomati overfor ulike tillitsmannssjikt. Det er kort og godt nok å bryne nesa på. Og ingen kommer og hjelper deg. Du må gjøre det sjøl. Du kan ikke vente at det kommer noen eksperter fra en eller annen sentral partiinstans og forteller deg hva partilinja er. Sånne folk finns ikke. Du må sjøl finne ut av det, dvs. partiavdelingene må finne ut av det. Hvor mange partiavdelinger i Oslo tenker sånn? Situasjonen i byen og landet formelig skriker på behovet for levende kommunistiske sentra og så syns ikke partikameratene at det er noen vits å være med i partiet lenger?

3. *Skolering.* Noe av det mest betydningsfulle med ml-bevegelsen var at en lærte noe der. Inntil Kapitalen-studiene startet, har imidlertid skoleringa ligget i dvale. Jeg tror at en lite påaktet årsak til dette har vært skolastikken og dogmatikken. Tunge sitater ble brukt til å belyse dagens Norge. Vi manglet levende anvendte studier. Partiprogram og vedtekter lød som kinesiske og albanske propaganda-blad. Dette var fremmed for norske arbeidere. I stedet for korrigerings av innrettinga, ble

imidlertid studiene lagt på is.

Nå må sentrale organer i partiet tilstrebe en stil der partiets publikasjoner og bøker skrives i en levende norsk språkdrakt. (Vi er på rett vei.) Sjøl om marxismen er en »krangleismø» (Mao), er den først og fremst en veiledning til handling. Arbeiderklassen trenger marxismen. Det er vår oppgave å få den ut, og da må vi skrive slik at folk forstår

4. *Oppgaver.* Mange kamerater som er rekruttert fra arbeiderklassen føler at de ikke har noen plass i partiet fordi det ikke finnes oppgaver til dem. Mange avdelinger rekrutterer ikke fordi dem ikke veit hva dem skal sette nye medlemmer til. Begge deler er en tragedie for partiet. Hver dag trengs nye revolusjonære til å organisere kampen mot uretten, til å spre

Klassekampen, drive RV- arbeid, delta i de anti-imperialistiske frontene osv. osv. Derfor trenger vi alle folk vi kan få. Ingen kamerat skal behøve å føle seg overflødig i AKP.

HAR VI NOEN FRAMTID?

Så lenge det finnes undertrykkelse vil det finnes opprør. Om vi ikke greier å forene partiet med folkets kamp, vil det sikkert bli bygd nye organisasjoner. Dette problemet er det opp til oss sjøl om vi vil løse. Vi kan gjøre som den »dumme oldingen» og hakke løs på fjella. Eller vi kan gjøre som den »kloke», å håne dem som gidder bry seg med kapitalismen. Så får vi se om vi greier å »røre guds hjerte». (Se Mao: »Den dumme oldningen som flyttet fjella»)

Ragnar

NOEN SYNSPUNKTER PÅ DE NÅVÆRENDE VEDTEKTENE TIL AKP

I praksis er de gjeldende vedtektene i partiet fra 1976. Det var ytterst få endringer som blei gjort på det siste landsmøtet. Partiformannen hadde følgende begrunnelse for det (sitert etter hukommelsen): » I dag er vedtektene under angrep fra høyre. Derfor bør ikke vedtektene forandres en tøddel, for at vi skal demme opp mot angrepet fra høyre i partiet.» Egentlig taler dette for seg sjøl, men jeg kan ikke dy meg for å slenge på noen karakteristikk. Månen til strutsepolitikk skal en leite lenge etter. Hvis det er korrekt kritikk som kommer, bør den tas til følge og vurderes saklig. Ikke bare at denne grunnholdninga er komplett uvitenskapelig, dogmatisk og konservativ, det er, for å si det rett ut: verre enn den katolske kjerka.

Men rett skal være rett. Noen hårreisende og iatterlige saker i vedtektene fra -76 blei luka ut. Spesielt gjaldt det innledninga til vedtektene som blei omarbeida. F.eks. blei setninger og avsnitt som »den riktige linja for organisasjonsarbeidet finner vi ved å studere verker av Marx, engels, Lenin, Stalin og Mao og dokumenter fra AKP(m-l)» (verden er sannelig ikke stor). Andre saker som blei luka ut var formuleringer som »vedtektene... (er) ubrytelige partilover...». Unektelig en smule svulstig, særlig når vi veit hvor mye de har blitt brutt.

Men disse endringene er bare småtterier. Går en gjennom å sammenlikner vedtektene fra -76 og -80, finner en at de følger verandre nesten til

punkt og prikke.

Derfor noen få ord om situasjonen i -76. ML-bevegelsen har muligens vært så kinesisk tidligere som den var da (f.eks. på slutten av 60-åra). Men for meg i hvertfall, har aldri bevegelsen vært så albansk prega som akkurat da. Stikkord her er monolittisk enhet til tusen, sosialt press som erstatning for argumenter, harde slag og utfrysing av folk(nei da, alt var ikke svart, men dette var de mest svarte sidene i det indre livet i partiet).

Jeg oppfatter vedtektene fra 76 som en slags blanding av kinesiske og albanske. For det første er det helt påfallende i hvor stor grad de følger Statutter for KKP fra 1969. Det gjelder kapitteloppbygging, det gjelder hva som står der o.a. Dette er ikke noe avgjørende argument mot vedtektene i og for seg, sjøl om vi er et norsk parti (eller burde vært det). Men det må være lov å bli litt skeptisk allede da. men det som for alvor får meg til å mislike vedtektenes grunnleggende holdning og ånd er at mønsteret fra Kina er spedd opp med en stor posjon albansk vanvidd. Det er helt åpenbart at våre vedtekter går langt utover de KKP hadde i -69. Det gjelder en rekke forhold. Formmessig er de lange (altfor lange) og svulstige, vi kunne klart oss med en tredjedel (men det er jo typisk oss, det er all grunn til å hvertfall begynne å *tenke* på å forandre på det). Innholdsmessig går det på ting som fraksjonsparagrafen, medlemmenes plikter og rettigheter (forøvrig stort sett bare plikter), grunnorganisasjonenes retningslinjer for å nevne de mest framstikkende utvekstene.

§6, fraksjonsparagrafen, er etter min mening det mest utrente uttrykket for det albanske vanviddet. Her står det nesten to sider om fraksjonisme. Nei, egentlig gjør det ikke det heller, det står en bråte om ting jeg mener bestemt ikke er fraksjonisme, sjøl om det blir karakterisert som det i §6. Etter min mening er fraksjonisme følgende: Å opprette egne grupper i partiet som

kjemper mot partiets linje og oppretter egne forbindelseslinjer på tvers av partiets legale og vanlige, altså på tvers av den demokratiske sentralismen og at gruppedisiplinen settes over partidisiplinen. Videre at en bryter disiplin utad på saker som det er nødvendig å stå enhetlig på (det klassiske eksemplet her er Sinovjev/ Kampenjev som sladra til fienden om at nå planlegges revolusjonen) og at en oppretter skjulte forbindelser med fiendtlige organisasjoner, grupper, miljøer.

Etter min mening er dette tilstrekkelig og riktig å ha med i vedtektene. Det utgjør omtrent en tjuendedel av den nåværende §6. Det øvrige må kort og godt raderes ut. Ikke først og fremst fordi jeg mener at alle setningene som står der hver for seg er så hårreisende, det er ånden i helheten jeg er ute etter. Jeg mener at denne paragrafen slik den nå står helhetlig bidrar til å senke takhøyden i partiet, særlig i tilspissa situasjoner. Det blir omtrent som å jobbe på stillaser med etasjehøyde på en meter, du må krabbe hele tida, og lite får du gjort. Etter min mening blei det dårlige i paragrafen brukt itl fulle i kampen mot eks-ds-formannen. Han gjorde mye rart og dårlig, det er jeg enig i, men i all hovedsak mener jeg ikke han gjorde det etter §6. Faktum for meg er at strengt tatt kan du ta hvem som helst når som helst for fraksjonisme etter §6. Gjør du noe i retning av å underslå uenighet i partiet kan du tas. Sammen med andre deler av vedtektene, f.eks. med den formuleringa (bastant og absolutt) som er i §9, kan du utsettes for det meste. Sammen med siste avsnitt i §6, at »fraksjonell virksomhet må ryddes ut av AKP(m-l) med hard hand», mener jeg dette ikke er noe annet enn albansk vanvidd og monolittisk enhet til tusen, det er den dårlige arven fra Stalin og Komintern som går igjen. Det har blitt hevda at dette ikke er så viktig kritikk av vedtektene, fordi §6 ikke blir praktisert

slik, noe annet hadde heller ikke vært mulig i partiet i dag. Men faktum er likevel at det er vedtektsmessig dekning for å herje vilt med opposisjonelle i partiet i tilspissa situasjoner. Jeg er for rettssikkerhet også i partiet, i tillegg er jeg for størst mulig takhøyde og politisk/ideologisk livlighet. Jeg trur at vedtektene i dag ikke styrker dette, men ligger som en k'am hånd over dette i hovedsak. Jeg er overbevist om at vi ikke kan bli noe stort, slagkraftig parti uten disse kvalitetene.

Av andre mer omfattende saker i vedtektene som jeg mener er håpløse, vil jeg trekke fram §3 (medlemmenes plikter og rettigheter). Ikke bare er dette utelukkende *plikter*, overskrifta er en rein liten bløff. Det er også et mer ekstremt uttrykk for gigantomanien som vi kjenner godt fra bevegelsen fra -76. Jeg mener de pliktene som settes opp er reint illusoriske i forhold til det nivået vi har i partiet i dag, de er bare egna til å gi folk dårlig samvittighet og virker tyngende og ikke styrkende på partiet. Det som burde stå her er visse minimumskrav som bør stilles til partimedlemmer, ikke noe særlig mer. Det samme mener jeg stort sett er situasjonen i §15, her bør det også stå en del minimumskrav som må stilles til en grunnorganisasjon, hvis det ikke dekkes andre steder.

Alle de tinga jeg nå har vært inne på, innebærer i konsekvens at jeg mener vedtektene må skrives om i sin helhet, de duger bare ikke i sin nåværende form.

Jeg vil også benytte anledningen til å kommentere noen enkeltsaker i vedtektene. Under §1 står det at kravet om å arbeide i en grunnorganisasjon »gjelder så sant det er mulig»(innført i -80). Jeg er i og for seg ikke i mot setningen under forutsetning av at det gjelder medlemmer som er på steder der det ikke er grunnorganisasjoner. Men dersom det er ment som en åpning til å ha to sett med medlemmer i partiet(et sett i grunnorganisasjoner, og et sett uavhengig

av dem) er jeg helt uenig. Ellers mener jeg at det er grunn til å sette et stort s p ø r s m å l s t e g n ved kandidatmedlemskapsmodellen. Det jeg har inntrykk av er at hele ordninga er illusorisk, kun en papirbestemmelse. Jeg oppfatter heller ikke noe politisk behov for å ha den. Jeg har mistanke om at det har kommet inn i vedtektene fordi de hadde det i Kina og Albania(?). Til slutt vil jeg ta opp et enkeltpunkt som jeg mener har ganske svær betydning . Det gjelder en passus i §7 om fordelingsnøkkel og framgangsmåte ved valg av delegater til landsmøtet og distriktsmøtet. Denne fordelingsnøkkelen og framgangsmåten besluttes av sentralkomiteen. Jeg mener, for å si det rett ut, at dette er skummelt. Det betyr at SK, eller et flertall i SK *kan* trikse og forandre dette ettersom det passer dem (for å slippe en del vanlig »misforstå seg i hjel»: jeg har ikke sagt de har gjort det). I en tilspissa situasjon i partiet kan dette være katastrofalt for demokratiet. Derfor må i minste fall fordelingsnøkkelen og framgangsmåten *vedtektsfestes*, ikke overlates til ledende organer. Ellers mener jeg at informasjonsplikten til de valgte delegatene overfor grunnorganisasjonene må vedtektsfestes. Jeg mener vi har en skandaløs situasjon i partiet når det gjelder dette, som partimedlem mener jeg at jeg har *rett* til å få vite hva som har *foregått* på landsmøtene, ikke bare få vedtaka. Sånn som det er nå må en basere seg på løse opplysninger og rykter. Riktignok har dette sikkerhetsmessige sider som må løses, men hvis vi mener alvor med demokratiet, må dette kun ne løses uten store problemer, i et borgerlig demokratisk Norge.

Konklusjon: Vedtektene må omskrives. Først og fremst må det albanske vanviddet som er igjen renskes ut, demokratiet og medlemmenes rettigheter må styrkes, takhøyden må heves. Det betyr ikke at jeg mener at ikke disiplin er et stort problem for partiet i dag, det som

er problemet med *vedtektene* er at de er overspekka med disiplin og monolittisk enhet.

Jonas B.

BEVILGNING TIL NILS A.S. [REDAKERT]

Vår avdeling mener partiet har et spesielt ansvar for å støtte samekampen nå etter at kampen mot utbygginga av Alta-Kautokeino- vassdraget er avslutta.

Samenes kamp er inne i en vanskelig fase. Massemedia er ikke lenger interessert den undertrykkelsen samefolket er utsatt for. Dagbladet henger i stedet ut sameaktivisten S. [REDAKERT], som narkolanger. Folk flest er i ferd med å glemme samene og den kampen de fører for nasjonale rettigheter.

Dette føles selvsagt svært hardt for samefolket. Fortielse og glemsel er det

verste som kan skje for en minoritet.

Partiet må ta denne situasjonen alvorlig. Et spesielt ansvar har vi for de aktivistene som har fått gjennomgå for sitt engasjement i kampen mot utbygginga av Alta-Kautokeino-vassdraget. Vår avdeling har derfor bevilga kr. 500.- til Nils A.S. [REDAKERT] og oppfordrer andre avdelinger til å gjøre det samme.

Vi ber også DS om å ta et nytt grep om samekampen i Oslo.

Arbeidsplass-avd.

MELDING

På grunn av forsinkelser med Kapitalen-studiene er 7-møtersopplegget for Oslo utsatt til høsten. De påmeldte vil bli kontakta.

